

[Lizzie Lichtenberg]

lokale forhold. Det er ikke rimeligt, at der er samme normering i hele åbningstiden, da vi ved, at fremmødet er meget beskedent i morgentimerne og de senere eftermiddagstimer. Hvis man har samme normering i hele åbningstiden, vil der derfor være tale om et betydeligt ressourcetilskud, som ikke vil være til gavn for børnene.

Vedrørende personale- og forældreindflydelsen er det her vigtigt at fastholde, at det er kommunalbestyrelsen og dermed de folkevalgte, der har det økonomiske ansvar – alt andet ville være i strid med vore demokratiske principper – men samtidig åbner kommunernes budget- og regnskabssystem jo kommunalbestyrelsen mulighed for at give rammebevillinger og overlade en række detaljebeslutninger til de enkelte institutioner, og dette sker da også i dag i mange kommuner. Der er derfor allerede i dag mulighed for at overlade et vist økonomisk ansvar til institutionerne.

Men hvis man vil have yderligere forældreindflydelse og pædagogindflydelse under børnenes opvækst, skulle man oprette nogle flere selvejende institutioner, for netop overenskomster med de selvejende institutioner opfylder til fulde, hvad der fremgår af dette beslutningsforslag. Derfor kan jeg kun anbefale, at man opretter flere selvejende institutioner, og det behøves der ingen lovændring til.

Vedrørende udbygning af daginstitutionerne til at dække de faktiske forhold har jeg tidligere nævnt, at grundprincippet må være, at børnepasning er familiens og ikke samfundets ansvar. Samtidig er vi dog enige om, at der bør være et pasningstilbud, således at begge ægtefæller kan tage del i arbejdsmarkedet, såfremt de ønsker det.

Men der er jo sket en betydelig udbygning igennem de senere år. På ti år er antallet af pladser steget med ca. 120.000, og ifølge de sociale udbygningsplaner forventes der frem til 1986 en stigning på yderligere 33.000 pladser. Der er her tale om en betydelig vækst, når man tager i betragtning, at kommunerne er underkastet betydelige økonomiske restriktioner.

Man må også tage i betragtning, at børnetallet er kraftigt faldende, og at man derfor skal passe på med, at der ikke i løbet af få år opstår overkapacitet. I flere kommuner – selvfølgelig nok mest her i Københavnsområ-

det – nærmer dækningsprocenten sig de 100 på grund af et faldende børnetal.

Vi må vende os imod disse indgreb i det kommunale selvstyre, idet det må være op til den enkelte kommune at beslutte, hvor mange pladser man vil have.

Åbning for det omliggende samfund i tiden uden for daginstitutionernes åbningstider finder jo allerede sted ude i lokalsamfundene. Man har virkelig et godt samarbejde beboerne, daginstitutionerne, pædagogerne og forældrene imellem, og derfor synes jeg ikke, man behøver lovgivning på det område. Det er igen at fremme lokale initiativer inden for den lokale selvbestemmelse. Hvis man giver tilslutning til det, som disse to beslutningsforslag gør det, er der fare for, at man stivner i eksisterende institutionsformer, så det bliver vanskeligt at tilpasse forholdene i fremtiden til børnefamiliernes behov.

Vi kan derfor ikke give tilslutning til disse to beslutningsforslag.

Henrik Toft (V):

Venstre prioriterer en god og fornuftig familierpolitik meget højt, og herunder hører selvfølgelig også at skabe de bedst mulige økonomiske vilkår for børnefamilierne. Men herfra og så til at gå ind i en overbudspolitik som den, VS foreslår, er der et langt spring.

Venstre kan ganske kort afvise de to første punkter i beslutningsforslag nr. B 2, mens vi måske kan være mere åbne over for punkt 3. Venstre mener med hensyn til beslutningsforslag nr. B 6, at der skal være mulighed for tilbud om daginstitutioner, sådan som det også er påbudt i bistandsloven. Venstre støtter kommunernes mulighed for at opfylde deres forpligtelser ved tilbud om familiedagpleje og gøre vilkårene herfor så rimelige som muligt.

Jeg vil gerne sammen med de allerede fremførte bemærkninger henvide til, at venstre går ind for, at børnetilskuddene omlægges således, at børnetilskuddene til de yngste årgange forøges væsentligt, at tilskud til daginstitutioner formindskes, men at vi bruger det derved sparede beløb til forhøjelse af fripladsgrænserne, og at det lovfæstes, at enhver mand eller kvinde kan aftale deltidsarbejde med sin arbejdsgiver, uden at nogen organisation kan forhindre det. Deltidsansatte skal have forholdsmæssig optjening af an-